

התחלנו להעביר את הרובים מוסתרים מתחת לעבאיות, ולאחר מכן את הכדורים.

הייתי האחרון שנשאתי את חבילת הכדורים על גבי, והולך לכיוון מקום הסליק, והנה אני רואה שהולכים שניים בעקבותי. אני יודע היטב שאסור שיתגלה מקומו של הסליק, ויהי מה. ואני עם החבילה, הולך כביכול למקום אחר.

אז השיגו אותי הבחורים, שלא הכרתים, ושאלו אותי: "לאן אתה הולך?" עניתי: "לביטניה". "מה אתה נושא?" "חפצים שלי", והם ממששים את החפצים ואומרים: "אז למה אתה לא פונה למקום הנחוץ?" היו אלה שני בחורים שעמדו להבטיח את הדרך שלנו. חשתי, שעמדתי יפה בנסיון.

עזבנו את הצריף ושכבנו לישון על ערימת קש של קבוצת כנרת, להיות מוכנים לבריחה בכל רגע.

אחרי הכל אותו לילה לא באו השוטרים לכנרת, והיתה זו שמועה בלבד. בבוקר קמתי וחזרתי למטולה.

"ימי חסן בק" אלה הימים בסוף 1917, שבהם סבל הישוב רדיפות קשות ביותר מהתורכים שחיפשו את אנשי ניל"י, הקבוצה שעסקה בריגול לטובת האנגלים. (ניל"י, ראשי תיבות: נצח ישראל לא ישקר). לא הייתי במוקד העניינים באופן ישיר.

כאשר שהיתי באיזור זכרון יעקב בעבודת הצבא התורכי, ראיתי לא פעם בבוקר השכם אנית מלחמה בריטית מגיעה לחוף. הנוף היה אז פתוח וניתן היה לראות וגם לשמוע ממרחקים. האניה היתה יורה כמה פגזים ומסתלקת.

המרכז של פעילות ניל"י היה בעתלית, בתחנת הנסיונות של אהרונסון. דרך ואדי ליד עתלית היו אנשי הקבוצה מגיעים לים, מוסרים ומקבלים הודעות מאניה זו, מורידים אנשים ומעבירים גם כספים.

את כל זה לא ידעתי אז, כאשר ראיתי כמה פעמים את אנית התותחים הזו. סיפרו גם, שכאשר גילו התורכים את עניין הריגול לטובת האנגלים באה אניה בריטית לחלץ את שרה אהרונסון ואחרים מאנשי ניל"י והם לא רצו לצאת, כיוון שהיו להם משפחות וחששו לגורלן.